

Jacint Borell

ANY IV

OCTUBRE 1931

N.º 46

LA DANSA MÉS BELLA:

PORTANTVEU DEL FOMENT DE LA SARDANA

ADHERIT A LA LLIGA SARDANISTA

Sumari

1714...	Marius Suiram
La rosada delícia.	Octavi Saltor
Sang i ànima.	Ernest Albert i Galter
Sardanes a l'Estrada.	Carreres
La mort de l'estiu.	Ignasi Iglésies
Tardoral.	C. V. Burc
Concursos de sardanistes o els mirallets per a caçar aloses	Jordi Cimalt
Sospir	Ignasi Iglésies
La dansa de la llibertat	Ernest Albert i Galter
Noticiari	***

Figueres

EN
EL
RAM
DE LA
ELEGANCIA
MASCULINA
DIR

PUIG-PARIS

ES
DIR-HO
TOT

ANTIGA CASA

Fills de Josep Massot

Fundada l'any 1850

ÉS LA PREFERIDA DE LES
SENYORES ELEGANTS

PER LA SEVA ORIGINALITAT.

PEL SEU BON GUST.

PELS SEUS IMMILLORABLES GÈNERES

PELS PREUS VERTABLEMENT REDUITS

PLAÇA REPÚBLICA, 25 i 26

FIGUERES

la casa varela serveix bé i és econòmica

la rellotgeria

varela

ha d'èsser la vostra casa

recordeu l'adreça:

perelada, 5

figueres

== Gran Cafè

EXCELSIOR

Orxata de xufla

Granisat de taronja

Mantegats

SERVEI A DOMICILI

La Dansa Més Bella...

PORTANTVEU DEL FOMENT DE LA SARDANA DE FIGUERES

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: SOCIETAT CORAL «ERATO»

1714...

Dos segles i 17 anys ens separen d'aquell 11 de setembre que, en recordar-lo, avui, em fa vibrar d'indignació, dedicant fervorosament un minut de silenci a la memòria d'aquells màrtirs que saberen sucumbir per la Pàtria.

Baluarts de Junqueres, del Portal Nou i de Sant Pere, bassals de sang i munts de cadàvers en descomposició. Crits d'angoixa i olor de pólvora.

Les tropes comandades per l'odiós Berwick entren a la ciutat feta runes. I encara el seu esperit mesquí, fa noves víctimes; vol occir totalment la nostra raça, però no compta que la sang vessada en els murs de la població, saonarà una nova gernació, que serà més patriota que mai, i si aquesta no pot fer res, en vindrà una altra que assolirà la reivindicació del nostre poble.

Potser ara ens trobem en aquest moment.

Catalunya per mitjà de l'Estatut recuperarà part de les seves llibertats, amb elles assolirà la perfecció necessària per a reconquerir, el dia de demà, la total independència, puix el poble que ha estat lliure no pot restar encadenat.

Hem estat sempre amb peu de guerra contra el fatídic borbó, hem ajudat a consolidar la República, el nostre desig és viure amb tota fraternitat amb els pobles hispànics, però dintre la màxima independència, no impulsats per l'egoisme, com han dit els reaccionaris, sinó per estimular, amb digne exemple, a la resta de pobles germans, als pobles que treballen, riuen i ploren, no als pobles acostumats a no fer res i que viuen de la suor dels altres.

Aquest any hem homenatjat el conseller en cap de la Generalitat, En Rafel de Casanova, com mai havíem pogut fer-ho. I hem cregut veure somriure aquell home que morí empunyant la bandera de Santa Eulàlia.

Davant d'ell s'hi ha aplegat tot Catalunya. Molts ja ens coneixíem, hi anàvem en anyades passades a esperar el cop de sabre, traïdor i barroer, de la gent d'ordre.

El patrici Macià, ha parlat, amb aquella veu pausada i sincera, sortida del cor, i ens ha fet emocionar.

En la llunyania ha sonat un clarí. Soroll estrident de ferro trencat. Braços oberts. Encaixada fraternal. Llibertat.

MARIUS SUIRAM.

La rosada delícia

*Aquell matí teníeu en la dansa
el ritme dolç d'un ametller florit.
Vostra imatge gentil anà clavant-se
com un fibló daurat dintre mon pit.*

*Jo sentia una mica de recança
que em punyia, ombrejant-me l'esperit,
i en mon cor hi va havê una esgarrifança
quan el goig de mirar-vos fou finit.*

*Potser mai més la reveuré—pensava
mig decebut i trist i amb llanguiment,
aquell cabell espars que el sol daurava
i que amorós amanyagava el vent.*

*I el mirar mig desclós que m'encisava
com un subtil i refinat esment
de la mar, que a l'ensems és verda i blava
no podria esguardar-me novament?*

*No sé si fou l'atzar qui us conduïa,
o si va sê un desig o un pressentí.
Sols sé que en un capvespre refloria
vostra suau gençor davant davant de mi.*

*Si la joia mon ànima estremia,
ja aquest goig m'és donat de repetí
i l'encís de Madona Poesia
m'ha fet tastar vostre somriure fi*

*Per xò quan vers vostra ciutat faig via,
com la llum d'un estel, em son camí*

OCTAVI SALTOR.

SANG I ÀNIMA

La sardana és el pur sentiment d'un alt ideal patriòtic. Del començament a la fi, el rosari de la cantarella ens burxa i ens ungleja la carn ànima endins, i ens diu que cal pensar, estimar i treballar – ara més que mai! – per Catalunya.

* * *

Sota el blau del cel i arran de la verdor de la terra. Heus ací el palau de la dansa.

* * *

La terra és la decoració de la dansa. No és pas una decoració supèrflua, sinó essencial. La terra és el niu de les ànimes i la llar dels pobles. És un plànol plàstic paral·lel a un plànol eteri. La corba del cel és el sostre de la terra. Si la terra és catalana, aquell bocí de cel que l'acotxa dolçament, és el cel de Catalunya. Entre la planúria blava i la planúria, verda, l'home amb l'eina de l'evolució als dits escurça la distància, i les cançons són les fites de l'esperança i del record que omplen el buit i nusen la vida amb l'amor, i les paraules amb les obres. I així, les cançons són els camins de l'aigua i de l'aire, camins d'ignot i d'aventura, camins de llegendes audacioses i d'expansions espirituals.

* * *

Sense terra i sense poble, no comprendríem la significació virtual i la gràcia casta de la dansa. De la terra, la dansa en manlleua la llum i el color. Del poble, la dansa en recull la joventut i l'amor.

* * *

La dansa ben feta és una oració ben dita: és el pa dels déus.

* * *

Desgranar un penjoll de sardanes, no serà mai una torrentada arrauxada i boja que malmena i devasta les parcel·les de la terra amiga; és – més aproximadament, puix que hem acudit a l'exemple – una riuada ampla i sonora que fecunda amb llot i greixina l'eixut i l'agror de la terra pobra.

* * *

Una cançó és una vida; un poble, una emoció, un paisatge, una mirada, una festa, un petó... És en síntesi, un bell record. El record és el rebot espiritual de l'home. En cada record

hi ha un deix de recança i un cruel enyorament. Es cert. Però en mig de les vanes il·lusions perdudes, acostuma haver-hi un poc de llum i un polsim de tebior i una llesca d'amor. El record de la cançó i de la dansa, no és pas un record ingrát, sinó un dolç record. Aleshores la cançó i la dansa són ditades de mel d'una joventut marcida. I si és veritat, que recordant es torna a viure, el record de la dansa i la cançó ens torna a l'idil·li de la nostre joventut perduda.

* * *

Plet de frisança i d'amor, la dansa de Catalunya és l'amor per excel·lència, l'amor de l'Ideal, més fort i perennal que l'amor del sexe. L'amor de la carn, és limitat i fugisser. Deixa el rastre dels plançons, que ja és un amor deslligat, un altre amor i un nou amor. L'amor de la dansa serà infinit com l'amor de Catalunya.

No és l'amor d'un home per una dona. Es una viva trinitat d'amors espirituals: la Sang, el Verb i la Pàtria. Es l'amor d'un poble per una terra. I si un home viu poc, un poble viu sempre. L'amor de la dansa més bella del món, és la continuïtat i la supervivència de l'espirit nacional de Catalunya.

* * *

Cantem, amics, cantem la cançó de la dansa: Som catalans. Catalans de sang i d'ànima. Com que no som bords i també som homes, algú nom hem de tenir i en el món alguna cosa hem d'ésser. I tenim dret a ésser-ho. I volem ésser-ho. Catalans ens diuen: ens escau el nom i l'acceptem. Per això, i per res més, per impuls de la nostra vocació i de la nostra voluntat, som i serem catalans, catalans de sang i d'ànima.

ERNEST ALBERT I GALTER

NOTA: En el darrer apartat trobo d'actualitat repetir la mateixa cançó «Som catalans» del meu article anterior, i de passada subsano un error. En l'article anterior em feieu dir: «Com que som bords...» en comptes de «Com que no som bords...».

ARMES i MUNICIONS

ARTICLES D'ESPORT

CASA CRUMOLS

CAAMAÑO, 6
FIGUERES

A. DE LA REPÚBLICA, 13
LA BISBAL

SARDANES A L'ESTRADA

A l'amic Sebastià Armengol en recordança de l'anada a Les Salines.

PERMETEU-ME uns mots de geografia. L'Estrada és un poblet situat sota Agullana, compta amb uns centenars d'habitants i es compon de poques cases, algunes d'elles foradades del sostre — obra del temps i de la tramuntana —. Gireu al rodó i la vista sols descobreix altes muntanyes.

El coneguèrem un dia baixant de Les Salines. Celebraven la seva festa major i el poble estava curull de gent. La nostra primera visita fou per la sala de festes on hi celebraven el ball de vetlla. Uns companys aprofitaren un parell de ballables. En acabar hom s'estava al llindar de la porta veient la desfilada d'una compacta legió de gent jove que sortia lassada d'aquella sala de 10 m.² Els ulls de les dones, apagats, coronats amb surcs de fosc color de viola. Els homes vermells, visiblement nerviosos, eixugant-se la suor que els lliscava cara avall.

Al serrat fan sardanes, sentírem. I aïmants de la nostra dansa hi férem via.

I precisament aquell serrat va ésser ço que va suggerir-me aquest article. El lloc on devia executar-se la ballada era fora del poble en una esplanada erma dalt d'un petit turó.

Els músics, a peu dret, afinaven els estres i l'esplanada era plena de decidits dansaires.

Dansar sardanes en un serrat no tindria cap importància, però en el serrat de l'Estrada, sí, puix era plé d'espines en compactes mates de regular alçada.

I començaren a sonar les notes i a fer-se les rotllanes i la gent ballava amb tan delit, que les espines esgarrinxaven les «pantor-

rilles» de les dones i es clavaven en els pantalons dels homes arribant-los a la carn, i passaven inadvertides.

Em meravellà, certament, l'espectació; l'amor a la dansa feia passar despercebuda una dolor material. I allí dansava un poble: del vell pagès amb barretina virolada al senyoret de pantaló blanc (pantalons blancs a muntanya, això del pantaló blanc es veu que és una malaltia), de la padrina amb mocador al cap a la joveneta del cabell agarçonat, fins i tot vèieu rotllanes de nens i nenes que descompassadament volien imitar el ritme dels grans.

No hi faltaven les forces vives del poble i rodalies; sentíeu parlar un caporal de la guàrdia civil amb un sergent de carrabiners, i amb to enèrgic, el primer, volia fer entendre al segon les excel·lències de la sardana.

No la sé bailar—deia—pero la música me gusta mucho, me produce una profunda emoción, no dudo que a V. va a sucederle lo mismo cuando lleve unos cuantos años en esta tierra.

Quan sentim preuar una cosa nostra, amb idioma agè, ens commou sincerament i besllumenem un sentiment de comprensió que voldríem estendre arreu d'Ibèria.

I les notes joganeres de la sardana, s'enfilaven cel amunt, mentre el mantell negre de la nit anava cobrint el firmament. La gent ballava. Finia la música i hom veia passar per solitaris viaranys parelles amoroses que es parlaven a cau d'orella. De les cases del poble començava a sortir una flaire apetitosa. Els estòmacs es dilataven i hom, a 70 per hora, anava a complaure'ls.

CARRERES.

Ens hem fet un deure cada any en arribar al mes d'octubre, commemorar l'aniversari de la mort de l'insigne dramaturg i altíssim poeta, Ignasi Iglésies, estampant en aquestes planes humils — humils i lluitadores ensems — els sanglots càlids i apassionats de la seva poesia humaníssima.

Fervorosament, tributem un vivíssim record a la memòria del plorat Mestre amb motiu del 3.er aniversari del seu traspàs.

La mort de l'estiu

L'estiu sembla mort!...

*El sol, bo i somort,
el besa agraït.*

*L'estiu ha florit
i arreu ha granat.*

*Els fruits que ha deixat,
ja l'home, amatent, pertot ha collit
amb goig infinit.*

L'estiu sembla mort!...

*Al fons del seu cor
la vida fa niu,
servant-hi el caliu*

*amb què engendrarà sa filla encisera:
la verge que té per nom Primavera.*

*Quiet tot l'hivern,
s'afanya covant
el foc pur i etern
que va germinant*

les fulles i flors i d'alè luxuriant.

L'estiu semblort!...

*Ja l'aire del nu
mustiga la terra*

*Ni al pla ni a terra
no queda recobert*

del verd lluminós de arbres gemats,

on, ben amagats

els pobres ocells, al de l'estiu,

vetllaven llur

D'iniqua gelor

les branques s'oxiden.

Les fulles pallen

del mal de taronja

caient corferides i alreda grogor!

El vent, tot cant,

les va agombant...

Qui sap on l'estiu!

La vida és morta!

La vida és sota,

i amb saba bullent

es va eternitzant.

Que vingui l'hivern! que vingui plorant!

Que es geli la terra!

que nevi en la serra!

i faci un fred viu,

matant a l'estiu!...

que arreu, els amants, durem, dintre el cor,

del sol un raig d'or

amb llum fecundant,

gelosos covant

l'amor terrenal, que sempre reviu.

I en sê a la hibernada

tindrem abraçada

la bella estimada

damunt nostre cor;

que el goig mai no es mor,

que el goig és etern

per més rigorós que sigui l'hivern!

IGNASI IGLÉSIES.

TARDORAL

UN cadenam arrosseguen els meus peus, i jo lligat entre ell. M'estreny fort el cos, i el respir em surt ofegat, sanglotat, esperant la llàgrima lubricant que resquitlli entranyes endins per germinar i rompre's en un bell espurneig d'alegria als ulls: ja vaig a sentir tocar sardanes.

Una cobla sense tocar és l'horitzó imprecís. Però el càlcul instintiu es diu:— veus? si vols arribar a l'infinit espera, que ara els músics es posen a tocar.

Els músics toquen, un hom escolta i dansa; Cel i mar i horitzó.

L'oreig vespral sent la remor emboirada d'un clar de lluna i esclata rabent contra els pensaments centrípets de la cendra roenta i bruta de la diada.

La vida s'esbalandra com una flor, i un borinot cerca reeixit la mel de la seva vida. I la flor riu i plora.

Jo sento el bronzit del borinot i el picament de mans de la rosa: La cobla toca.

No he cercat endebades una festa per a l'esperit. Que és amor. Que és la Sardana, la sincera.

La rosa festonera, la Maria convençuda i enamorada i el clavell engrescaire i animador—el flabiol festoner, la tenora convençuda i enamorada i el corneti engrescaire i animador m'han festejat, animat, convençut i enamorat...

Amb la seva companyia cor-obrent he copsat de cop i volta tota l'eternitat... Ella cantava piano i mentrestant els meus braços circumdaven i estrenyien l'infinit. Oh la sardana!

La Tenora—ai!—plora l'absència indicial.

¡Tot endormits i somniant, amb un somriure morent, ja assenyalem l'esdeveniment final: L'engoliment de la gentada.

Tristesa blava, serena, d'esquena a la lluna. Solitud i solitud..

Però, què feu? Que no percaceu les notes airoses que resten aureolant el lloc de les rotllanes.?

— No les haureu!

Són ells, que cínicament desen uns atuells dins unes caixetes negres que es posen sota el braç.

Passen volent fugir rabent de qui els envolta i mira.

El meu esguard intern estaticitzat no capeix la veritat dels propòsits de la col·lectivitat.

Conformats, pas a pas, fredament, porten ja a enterrar la meva ànima palferma. M'han vist.

Conformats tots, no! Tots menys jo, en càstig perquè és que giravoltar per sempre no he sabut, ara que podia amb les mans d'ella!

Adéu, muntanyes de la Salut! Adéu, carrers meus de la Ciutat!

Un cadenam m'estreny el cos. i el respir em surt ofegat, sanglotat, esperant la llàgrima conceptora de la joia alliberadora...

L'audició de sardanes s'ha acabat.

C. V. BURC

Concursos de sardanistes o els mirallets per a caçar aloses

SORTIM a parlar dels concursos de sardanistes. Tots sabem que n'hi ha de dues menes, és a dir, hi han dues menes de sardanes que tenen opció a premi: la revessa i la de lluïment. No sabem que ho fa, però sempre en tots els concursos que hem presenciat i a tots els que hem vist anunciats té la sort de preferència quantitativa la revessa. Cal recordar, tanmateix, que resta molt més abstret a posseïdor el premi que hom ha anunciat, a bombo i platerets, que ha d'ésser el més valuós i destinat al que endevini – *endevina, endevine-ta* – el tiratge de la tan anunciada sardana revessa.

Fa riure de debó i causa llàstima a l'ensem assistir a un d'aquests concursos i veure com els dansaires de cada colla volten a dreta i esquerra sense saber on van, fins arribar a l'acabament, quan els músics ja han fet emmudir llurs instruments, que ells encara segueixen dansant, encara més: fent passos perduts, isolats completament com un navegant sense brúixola ni timó. Però – oh paradoxa! – el més frapant és que la majoria d'aquests dansaires quan se'ls pregunta el resultat o sigui el tiratge de curts i llargs de la sardana que han ballat, tenen la gosadia de dir uns números, confiats encara d'allò de qui l'encerta l'endevina. Creiem nosaltres que caldria, almenys, més sinceritat i una mica d'esforç de saber perdre amb més dignitat, sense avergonyiment de cap mena. Ens sembla de procediment més noble el fer constar, clar i català, que no es vol donar cap tiratge, abans de fer una provatura d'endevinaire. Caldria, certament, que tots els Jurats qualificadors – d'aquesta classe de concursos – que, malauradament, pequen de feblesa

jurídico-sardanista s'adonessin de la importància d'aquesta facilitat que tenen molts de donar resultats. Aquesta és una prova més de la nostra disconformitat amb els concursos de sardanistes en els quals té preponderància la sardana revessa.

Quant a les de lluïment, que acostumen a ésser el «clou» de les festes sardanístiques anomenades concursos, hem de dir que acaben de fer el complement dels mirallets per a caçar aloses, són els últims tocs dels aspirants a premi, la darrera branca de sosteniment de l'esperançat dansaire que confia, encara, que pot tocar-li, per mèrits d'agilitat o per cops d'efecte, un premi o altre.

També hom copsa una sèrie inacabable d'estils, fins a tal extrem que ens hem arribat a fer nostra la fórmula següent: *a cada nou concurs, un nou estil*. I, en efecte, és així, puix que totes – o gairebé totes – les colles es porten estudiat un punt o un «saltet» especial el qual volen que sigui de molta ostentació però que solament aconseguix engrescar una minoria molt petita dels espectadors que tenen la dissort d'haver fet efectiu l'import d'una entrada per a veure'ls dansar. Hi han colles de dansaires que no tan sols no plauen, com dansen, sinó que àdhuc fan fàstic. Sortosament, però, encara resten algunes colles – malauradament poques – que mantenen la formalitat, el seny que cal per tal que la sardana sigui verament sardana i res més.

Es per això que donem el crit d'alerta als senyors que formen part de Jurats, perquè tinguin present a totes aquelles colles que aporten a les sardanes de concurs un nou punt, una nova extra-

vagància. Cal que a tots aquestes colles, siguin mixtes o no, se'ls passi a la llista negra del sardanisme pur. I, també, que tots els elements dels Jurats tinguin la serenitat, de no deixar-se portar per apassionaments, que siguin inexorables en l'hora del fall.

Conclusió: Som o no partidaris dels concursos de sardanistes? Dels de sardanes revesses, contraris en absolut, obertament enemics, com ja ho havíem manifestat en altres avinenteses. Dels de sardanes de lluïment ens en podem dir partidaris sempre, mentre guardin el

requisit indispensable de la sardana: que els dansaires de les colles no es surtin del clos serè, plàcid i harmònics del bell dansar.

JORDI CIMALT.

P. S. En el nostre article del número passat titulat «Festa major i sardanes» aparegueren involuntàriament a les darreres ratlles unes errades que canvien totalment el seu sentit, diu: «totes les característiques que són l'essència del nostre deure, l'espai revelador de la nostra catalanitat irreductible.» On diu *deure* ha de dir *VIURE* i on diu l'*espai* ha de dir l'*ESPERIT*.

J. C.

S o s p i r

*Quin goig, sentir-se dir tothora pare
per un àngel com tu, gentil donzella!
Benaurat qui tes gràcies apomella
i, castament, et pot besar la cara!
Ton encís divinal és cosa rara
en la terra; puix ¿qui no es meravella?
contemplant-te com ets, que altra més bella,
ni en somnis, mai ningú no ha vist encara?
Rosa blanca de maig: per tu el sol brilla
i vetllen, les estrelles, a la nit.
Oh verge senyorívola i senzilla.
tan tendra i delicada d'esperit!
voldria veure en tu la meva filla
per glòria del meu cor, que no ha florit!*

IGNASI IGLÉSIES.

La dansa de la llibertat (*)

EN la nova revifalla de la vida política catalana la dansa de les anelles vives té un lloc preferent. La lluita de Catalunya, és una lluita per la llibertat. La dansa dels catalans ha d'ésser, naturalment, una dansa de llibertat. Heu's-ací perquè la dansa que lliga els cors, deslliura els homes i els pobles.

Davant la ventada hostil que fa sotraquejar les pedres, sota la riuada afrosa que arrossega les motes i ajup els arbres, quan la cuca verinosa s'estén per planúries serres i sega i maca tota la cultura que put a català, i és un crim i és un càstig sentir-se català, perquè sou fill de Catalunya... la dansa, la meva dansa, la nostra dansa, sense un gemec, ni un plany, ni una covardia, ni una renunciació, és una cançó, és una riulla, és un llamp, és un repte, és un gest... que torna a estremir la terra i crida als homes cap al sacrifici cruent, cap al sacrifici màxim, que desclou la llum de la nostra llibertat: llibertat com a homes, llibertat com a catalans.

Tot és amarat d'esquerpa solitud. La dansa remoreja flotant i ens parla de la vida i dels homes i de les amors; sadolla la nostra passió catalana, encén el foc de l'ideal català, burxa les ànimes adormides, i nosaltres - els pelegrins de l'esclavatge, el clan sotmès que demana ésser un poble lliure - reprèn l'aspra caminada, cap allà, en un infinit perdut, on s'hi troba la terra promesa, la terra lliure, la Catalunya de les grans inquietuds universals i dels grans ideals generosos.

La dansa parla clar. S'ofereix nua i ardida com una estimació arravatant i heroica. Truca el cor. Avui, la dansa per a la llibertat. Demà la dansa de la llibertat. Ara i sempre, la dansa catalana és un reduït imbatible. Es una lluita aferrissada de sis anys i escaig l'anella fràgil i cordial de les ànimes catalanes dansant, ha vençut el drac de la follia, ha ensorrat els castells dels enemics indígenes, ha romput les fulles dels sabres, ha fet ressuscitar i caminar als morts que encara no havien nascut a la vida civil...

Dansa d'avui, dansa de combat, de perseverança i de fidelitat. Fidelitat a l'esperit de la terra. Dansa de demà, dansa de l'amor, dansa lliure, dansa del nin que juga amb la llengua triangular del drac a dins mateix del cau de la fera.

¡Oh, divina puixança de la dansa nostra!

ERNEST ALBERT I GALTER.

(*) Ens plau reproduir en aquest número, corregit i augmentat, tal com pertoca al seu original aquest article del nostre estimat col·laborador Ernest Albert i Galter, aparegut a les planes del nostre portaveu del mes de juny de l'any passat. Aquest article fou mutilat, rabiosament o porugament, pel llapis roig del censor governatiu, quedant desfet de tal manera que feia llàstima. Els nostres volguts lectors es faran càrrec de la joia que sentim, ara, de poder-lo publicar íntegrament.

NOTICIARI

EL diumenge, dia 27 del prop-passat, rebérem l'amable visita del compositor vigatà Font Palmarola.

No cal dir que tots els elements que componen la Junta del Foment procuraren atendre degudament l'agradable i breu estada de l'esmentat compositor.

En el nostre estatge, una darrera l'altra, s'anaven succeint les converses, sempre animades, que sosteníem amb ell, sobre la seva obra com a compositor, com a professor de piano i com a concertista.

Esperem que, ben aviat, pugui tornar entre nosaltres Font Palmarola, per a fruit de la seva tant plaent companyia.

CALÇATS PALLAÇ

**Sempre les darreres novetats
a preus econòmics i garantits**

CARRER GALAN, 2

EL nostre Foment contribuí a l'acte de commemoració als màrtirs de 1714 – el dia 11 de setembre – trametent una branca d'alsina, amb les llaçades barrades, al monument del que fou Conseller en Cap, En Rafel de Casanova.

Fem constar, ací, el nostre agraïment al Sr. Trulls per la donació d'aquella branca d'alsina.

ELS nostres caríssims amics Josep Viusà i Mercè Carreres han vist enjoiada la seva llar amb el naixement d'una xamosa i robusta nena, la qual ja augurem – fent honor als seus pares – com a una ardida i entusiasta sardanista.

La nostra cordialíssima enhorabona als nous pares bo i desitjant-los molts anys de vida per a fruit de tanta felicitat.

EN el número proper publicarem un interessantíssim «retrat» del compositor Font Palmarola, sorgit de la ploma del nostre amic i bon col·laborador E. Albert i Galter.

Equips per «canastilles»

CASAS - Girona, 21

RECORDEM a tots els socis que els interessis, que des del dia 1 del corrent, tots els dijous, tindrà lloc al nostre estatge l'ensenyament gratuït de sardanes.

Les hores són:

De 7 a 8 del vespre, les noies, i de 9 i mitja a 11 de la nit, els homes.

SEGONS estat de comptes presentat pel Tresorer, el dia 30 del passat, tenim en caixa pessetes: 536'95. Els comprovants estan a disposició dels senyors socis.

MOVIMENT DE SOCIS:

ALTES 7

Andreu Carbó	Joaquim Sot
Robert Pinadell	Ramon Solà
Joan Quintana	Miquel Quintana
Manel Sabà	

BAIXES 6

Josep Manera	absència
Ricard Costa	»
Antoni Aulet	»
Grau Garriga	voluntària
Angel Trèmols	»
Emili Moncanut	»

PROGRAMES I PUBLICACIONS

REBUDES:

Fulla Sardanística, dels Amics de la Sardana de Sant Feliu de Guíxols. – «Sardanístiques», fulla de la Joventut Sardanística de Calella. – «Ressorgiment», de Buenos Aires. – Butlletí portantveu de l'Orfeó Martinenc, «Vida nostra». – Programa festa major de Sant Gervasi. – Programa de ballades de sardanes del Foment Sardanístic d'Horta. – Portantveu del Foment de la Sardana de Ripoll. – Portantveu «El Nostre Ideal» de Vic. – «La Sardana», portantveu del Foment de la Sardana de Barcelona, adherit a la Lliga Sardanística de Catalunya. – Programa del Casal Català d'Olot de la Festa de la Sardana. – «Nostra Dansa», de Banyoles.

CALÇATS PALLAC

sempre les darreres novetats
a preus econòmics i garantits.

Carrer Galan, 2

Jocs senyora

CASAS - Girona, 21

PER AL NOSTRE ARXIU.

Hem rebut personalment del senyor Font Palmarola, les seves sardanes per a piano següents: Lluisa. – Griselda. – Sole-dat. – Alegria. – La font de Capdevila. La font del roure. – Fontaga. – Gorjes de Núria. – La vall de Ribes. – Aires del Cadí, Mallorca. – La pastora del mas. – A la rosa de Sant Jordi. – La Molina. – La sardana d'en Manel dels ous.

Per a quintet: «Aimada Barcelona».

Ultra aquestes sardanes una cançoneta titulada: «Al canari».

Cordialíssimament donem les més expressives gràcies al seu compositor i passem aquesta donació, gustosament, al nostre arxiu.

Arts Gràfiques TRAYTER, Cervantes, 13, Figueres

RIGOL RIGOL i sempre RIGOL

Encàrrecs «EL RÁPID»

FIGUERES

LLUIS MITJÀ

BARCELONA: Petxina, 5. - Telèfon 17849

Comerç, 19. - " 16249

Rec, 41

FIGUERES: Girona, 11

Noies, Nois: Per postals, a la

Llibreria Batllosera

Galan, 3

Figueres

FARMACIA NOVA I LABORATORI

DE

JOAN XIRAU

Instal·lats d'acord amb les més modernes exigències. Medicaments puríssims. Dipòsit d'específics. Anàlisis clínics.

Avinguda de la República, n.º 18

FIGUERES

NOVETATS PER A SENYORA

PERE JUANOLA

GIRONA, 24

FIGUERES

Aquesta casa rep continuament les

últimes novetats que imposa la moda

PREU FIXE